

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ zvečer vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v sene- niških ulicah št. 2. Naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“ Stolni trg št. 6. — Naznanila se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 16.

V Ljubljani, 18. avgusta 1892.

Letnik V.

I. slov. katol. shod in sv. Oče Leon XIII.

Slovesno se je minoli četrtek završil tretji avstrijski katoliški shod v Lincu. Ondi je podpredsednik shodu, kanonik Klun, naznanil zborovalcem, da tudi Slovenci koncem tega meseca priredé katoliški shod v Ljubljani. Vedno bližje je torej čas, ko bo bela Ljubljana pozdravljala v svoji sredi verne Slovence od blizu in daleč ter na slavnostnih zborovanjih katoliškega shoda kazala svetu svoje katoliško lice.

Priprave za ta shod je dovršil glavni pripravljalni odbor s pomočjo lokalnih odborov, razdeljenih po raznih slovenskih pokrajinah. Sedaj ima vse delo v rokah odsek za vnanje priprave, ki ima oskrbeti vse potrebno, da Ljubljana tudi ob tej slavnostni priliki pokaže svojo starodavno znano gostoljubnost.

Glavni pripravljalni odbor za I. slovenski katoliški shod tje kot zastopnik vernih Slovencev, vsikdar zvesto udanih namestniku Kristusovemu, svetemu Očetu, sporočil v Rim papežu Leonu XIII., da tudi Slovenci osnujejo katoliški shod, kakoršne sploh Leon XIII. ob mnogih prilikah priporoča vsem katoliškim narodom. Ob enem je prosil pripravljalni odbor shodu papeževega blagoslova, ki naj bi spremljal delo katoliškega shoda. — Na to svojo prošnjo je prejel dne 13. avgusta odbor milostno pismo, doposlano prevzvišenemu knezoškofu ljubljanskemu kot pokrovitelju za I. slov. katoliški shod. Pismo slove:

Prevzvišeni in prečastiti gospod!

Prejel sem pismo, poslano mi nedavno od Tvoje prevzvišenosti, ter nemudoma izročil svetemu Očetu priloženo udanostno pisanje, katero je obsegalo sporočilo o shodu slovenskih katoličanov, ki se bo sešel v kratkem v ljubljanskem mestu. To sporočilo je bilo jako ljubo sv. Očetu, ki upajo, da bo ta shod veliko pripomogel v prospah katoliške stvari med Slovenci.

Zato prosijo sv. Oče zborovalcem božje pomoči in jim milostno v ljubezni podelé prošeni apostolski blagoslov.

Ko naznanjam to z veseljem Vaši prevzvišenosti, izražam ob jednem čutila svojega posebnega spoštovanja in prosim vse dobro od Boga.

Tvoji prevzvišenosti

V Rimu, 11. avgusta 1892.

preudani

M. kardinal Rampolla m. p.,
papežev državni tajnik.

Prečast. gosp. Jakobu Missia,
škofu ljubljanskemu

v Ljubljani.

Potrjeni z blagoslovom božjim se bomo gotovo s tem večjo radostjo udeležili katoliškega shoda v Ljubljani, v trdni nadi, da bo delo, katero blagoslavlja Bog sam po svojem namestniku, gotovo obrodilo najlepših sadov za slovenski narod.

Za shod se je oglasilo že prav mnogo Slovencev. Pripravljalni odbor vidi obžalovaje, da se ne bo mogel ozirati na vse, ki so se po 15. avgustu oglasili, da pridejo na shod, ker ima za toliko ljudi premalo prostora. — Shod se prične dne 29. avg. v ponedeljek zvečer ob 6. uri. Prvi večer bodo govorili na shodu navzoči škofje in drugi odličnjaki. — Drugi dan zborujejo razni odseki, kjer se bodo zborovalci posvetovali o predloženih nasvetih. Slovesni shod se prične v torek zvečer ob 6. uri. V sredo je ob 8. uri v stolni cerkvi slovesna služba božja. Pridigali bodo prevz. knezoškof ljubljanski. Potem ste dve slovesni seji ob 10. uri in ob 8. popoldne. — Zenske se smejo vdeležiti le slovesnega shoda v sredo. — Upajmo, delajmo in molimo, da se prvi slov. katol. shod srečno izvrši! Da se zdravi in veseli vidimo na katol. shodu, * to pomodi Bog!

Kaj je novega po svetu?

Tretji avstrijski katoliški shod v Lincu vršil se je posebno sijajno od dne 8. do 12. avgusta. Predsednik shoda je bil grof Silva-Tarouca, podpredsednik pa slovenski državni poslanec kanonik Klun; med poročevalci o kmetijskih gospodarskih stvareh je bil vodja in poslanec Fr. Povšé. Na shodu je bil papežev zastopnik na Dunaju, sedem škofov, mnogo druge gospode in prostega ljudstva. Gledé šolskega vprašanja so na shodu soglasno zahtevali versko šolo, ker je taka šola najboljša in najcenejša; gledé časopisja nasvetovali so, naj se ustanovi za avstrijsko državo velik katolišk časnik, ki bi tekmoval z judovsko-liberalnimi časniki, katerih kar mgoli po Avstriji. Pri razpravah o gospodarskih stvareh poročali so govorniki, kako je treba vso skrb obračati v to, da se razbremení kmetijski stan, da se domačemu obrtu in domači trgovini odpró nova pota, ker v sedanjih razmerah domača obrt le težko tekmuje s tujo. Posebno so pa naglašali vsi govorniki, da je treba katoličanom povsod glasno in odločno povdarjati svoje pravice ter neizprosno zahtevati od države, da vzlasti gledé šole ter posvečevanja nedelj in praznikov že vendar nekaj stori v obrambo načel katoliške vere. Pri nekaterih vprašanjih so bili razni govorniki v nebitvenih stvareh raznega mnenja, a to se je vse poravnavalo v soglasju in lepi jedinstvi, ker vsi, ki so bili ondi zbrani — in bilo jih je nad dva tisoč — bili so odločni in zavedni katoličani, vneti za blagor svete katoliške cerkve in za slavo avstrijske domovine. Tudi v

narodnem oziru so se ti vrli večinoma nemški moške izrekli za to, naj imajo vsi narodi v Avstriji jednake pravice, zato, ker nosijo ista bremena. Vsak narod naj se vzgaja v njegovem domačem jeziku, ker le taka vzgoja vzreja narod poštenjakov, narod vernih, vrlih in razumnih móž. — Mesto Linc, kjer so zborovali katoličani, bilo je prekrasno ozaljšano. Mestni župan, akoravno je liberalce, bil je vsled želj mestnih prebivalcev tako uljučen in prijazen, da je povabil prebivalce mesta, naj o priliki katoliškega shoda mesto okrasé: sam pa je v imenu mesta zborovalca spoštljivo pozdravil. — Bil je torej tudi tretji avstrijski shod prelep in veličasten dokaz, kako se vzbujá, vtrjuje in vedno bolj žiri katoliška zavest tudi po Avstriji; kazal je, da je katoličanov resna volja delovati stanovitno toliko časa, da se jim izpolnijo njih opravičene zahteve, kar bi bilo državi kakor tudi posameznim narodom v največjo korist! Dal Bog prevažnim tem trudom in naporom obilno svojega blagoslova! — *Baron Pražak*, minister za Češko, je odstopil in cesar ga je poklical v gospodsko zbornico. Ta odstop kaže, da se vlada vedno bolj bliža nemški liberalni levici. Temu so največ krivi vrto-glavi Mladočehi, ki strastno hujskajo in nasprotujejo vladi ter so vzlasti mnogo zabavljali bivšemu češkemu ministru Pražaku. Ta seveda se je naveličal vednih zabavljic in se je umaknil. Tako so Mladočehi s svojim neprevidnim ravnanjem zopet dosegli, da imamo enega Slovana manj v ministerskem svetu. Mladočehi dozdej še nimajo ničesar

Listek.

Simbaloba.

Povest iz afrikanskih misijonov.

Ko se je pričel v Afriki deževni čas, to je takrat, ko je pri nas zima, — prišel je k misijonarju očetu Naj-u v vzhodni Afriki lep, močan, kacih 20 let star črnc, ki se je imenoval Simbaloba. Prosil je misijonarja, naj ga sprejme v službo, da bode v zavetju. Pripovedoval je, da je sin nekega glavarja in da je bil še jako mlad od suznjskih lovcev vjet in potem ločen od starišev; moral je iti za to roparsko druhaljo, služiti moral je na ladiji, in potem prišel je v roko nekega človeka iz roparske suznjske družbe, ki je napravljala lov na suznje, bila pa je že razpuščena. Pri tem moral je toliko pretrpeti, kakor še nikoli popreje.

Natančno pripovedoval je svoje življenje očetu Naj-u. Takole nekako je pripovedoval:

I.

•Ko sem prišel k tem ljudem, sprejeli so me tako, kakor še nikjer poprej. Toliko surovostij sem moral tukaj prelišati in pretrpeti, da sem se od žalosti metal na zemljo in jokal.

Ako se je družina vsedla k kosilu, se zame še tihče zmenil ni. Jaz sem bil pa hudo lačen, ker že celi

dan nisem bil nič jedel. Zato sem šel k gospodarju in rekel: »Jaz sem lačen.« Škodoželjno zasmejal se mi je gospodar. »Kaj misliš, da sem jaz tvoj kuhar?« rekel je. »Pri nas skrbi vsak sam zase, kakor hoče!« »No če je pa tako, bom si pa že kaj poiskal v tvojem satorišču!«

Pozneje odločil mi je gospodar majhen kotichek v njegovi koči, kamor naj bi hodil spat. Komaj sem oči zatisnil, pride k meni Anguste, tovariš mojega gospodarja ter me opazuje, ako že spim. To se je meni zdelo čudno.

Mislil sem, kaj bi to pomenilo. Delal sem se kakor da bi spal, v resnici sem pa na vse natančno pazil. Ni mi bilo treba dolgo čakati. Anguste poklical je svoje tovariše v bližnjo kočó. Jaz sem se pa tiho za njimi splazil in poslušal na vsako besedico. Kar sem tukaj slišal, potrdilo je mojo sumnjo. Gabunci, prebivalci v vzhodni Afriki ob reki Gabun, imajo navado strupa dati svojim suznjikom; s tem postane njih razum top in potem so suznji bolj udani svojim gospodarjem. Zaradi tega je pa tudi znano, da so suznji v tej deželi posebno topi, bedasti in odurni. Sklenili so, da bodo to drugi dan storili tudi z menoj. Jaz sem pa sklenil jim zmesti streno, ter si preskrbel neko zelišče proti strupu.

Ko me je drugi dan Anguste povabil h kosilu, jedel sem tukaj za štiri. — »Tako je prav«, hvalil me je stari ropar, »odslej bodeš kakor moj otrok!« — Jaz sem se mu zahvalil in hotel iti, pa stari lisjak me ni pustil iz svoje kočó. Jaz sem bil že v skrbeh, kaj bo, če boče ta

pokazati, da bi bili kaj dosegli, mnogo so pa že vzlasti Slovonom škodovali s svojo trmo in politično kratkovidnostjo. Čudno se nam torej zdi, da slovenski narodni naprednjaki še vedno v zvezde kujejo Mladočehe in z njimi isterska poslanca Laginjo in Spinčiča, vse druge slovenske poslance, ki niso teh misli, pa nametavajo z blatom. — V *Zagrebu* so imeli zadnje tedne volitve v mestni zbor. Do sedaj so imeli Hrvati večino v občinskem svetu. Pri združenih volitvah je padla tudi ta najvažnejša trdnjava Madjarom v oblast. Hrvati tedaj tudi v svojem glavnem mestu niso več sami gospodarji, in težka roka neprijaznega jim bana vihtela bo sedaj hude udarce vzlasti na lepo prvostolnico hrvatsko. Dal Bog, da bi ta poskušnja zmodrila Hrvate, da ne bi plavali v zraku brez podlage zahtevajoč težko mogočih stvari, marveč,

da bi se voditelji Hrvatov obrnili k svojemu zapuščenemu, nevednemu ljudstvu ter je vzbujali v verskem, narodnem in gospodarskem oziru. To bi bila lepša in hvaležnejša naloga! — Na *Francoskem* so imeli volitve v glavne svete, ki so nekako podobni našim deželnim zborom. Katoličani so pri teh volitvah izgubili mnogo poslancev. Razmere med francoskimi katoličani so vzlasti sedaj zelo nejasne, ker nekateri so naklonjeni republiki, drugi pa bi raje na *Francoskem* imeli kralja ali cesarja. Vse pa se bo polagoma razvilo ugodno, ako se bodo Francozi ozirali na izražene želje Leona XIII. — *Angleži* so dobili novo vlado. Gladstone, ki je pri zadnjih volitvah dobil večino, prevzame novo vlado, pod katero se je vzlasti katoliškim Ircom nadejati boljših časov.

Kaj je novega po Slovenskem?

Iz *St. Janža v Rožni dolini na Koroškem*. (Jubilejna cerkvena slavnost.) Naša cerkev bo opravljala na malo Gospojnico t. l. pomenljivo slavnost. Pri svojem roparskem napadu na Koroškem l. 1492 so Turki po Rožni dolini posebno grozovitno divjali. Ni bilo svetišča, katero bi od njih ne bilo razrušeno. Z divjo slastjo so ukončavali svete podobe in vse, kar je naše veri svetega. Tako so ropali tudi naš *St. Janž*. V kratkem je bilo vse pomorjeno, izropano in vas in cerkev v plamenih. Iz cerkve so iznesli vse

svete podobe, med njimi tudi staro čudodelno podobo svete Device, napravili grmado in vse zažgali. In glej čudež! V švigajočih plamenih je lesena podoba sv. Device brez škode ostala, besni Turki udrihajo po njej s svojimi sabljami, po udarcih se prikaže na obrazu sv. Device kri in strahú omamljeni zbežijo divjaki. Zato se ta čudodelna podoba imenuje sv. Marija v plamenih in cerkev je do časa cesarja Jožefa II., dokler so jo še vetrinjski menihi imeli, kot romarska cerkev slovela in še sedaj pripaja

strup deloval popreje, kakor bodem jaz mogel vžiti svoje zelišče. K sreči se stari ni mogel zdržati svoje navade, da ne bi šel spat po kosilu. Jaz sem se tudi delal, kakor da bi spal; ko sem pa videl, da je stari zaspal, splazil sem se tiho iz koč, použil protistrup in si tako ohranil razum. Da bi mi pa še jedenkrat ne dali strupa, delal sem se neumnega, kakor bi mi bil strup v resnici škodoval in bil sem potem jedno leto z delom in tepenjem preobložen.

Mnogo sem moral trpeti zaradi neke deklice moje starosti; mislili so, da je hči Angustejeva. Midva sva si bila dobra in ker je stari večkrat zapazil, da je deklica meni prijazna, bil sem hudo tepen. Pri neki taki priliki se nisem mogel zdržati, da ne bi bil preklinjal svojega mučitelja, seveda v svojem materinem jeziku, katerega pa stari ni razumel. Ko je to slišala deklica, me je tako čudno pogledala in jaz sem si mislil, da mi hoče nekaj očitati. Brž nato je vzela vrč in šla po vodo, pri tem pa je pela v mojem maternem jeziku pesem, v kateri me je vabila, naj grem skrivno za njo. Jaz sem šel in sem jo dobil blizu studenca.

•Ti si moj brat, ti si moj brat!• klicala mi je naproti. •Jaz najdem na tebi vedno kaj tacega, kar me spominja na mojega brata. On je bil še jako majhen, ko so ga ukradli; reci, da si moj brat!•

•Ne, to je nemogoče, Vere Mbia, odgovorim ji, jaz nisem imel nobene sestre v tvoji starosti.•

Vere Mbia je zajokala. •Ubogi brat, mislila sem že, da sem ga našla in bila sem že tako srečna!•

Jaz sem se jokal z njo vred in rekel: •Vere Mbia, jaz ti hočem brat biti, ljubiti te hočem, kakor brat!•

Nekoliko časa je molčala, potem pa rekla: •No to je, kar sem bila hotela od tebe vedeti. Zdaj se vrniva v vas, drugič mi bodeš povedal ti svoje dogodbe in jaz ti povem svoje!•

S temi besedami sva se ločila.

Ko sem jo drugič zopet dobil, vprašal sem jo: •Ti torej nisi Angustejeva hči?•

•Ne, jaz sem le njegova suznja!• odgovorila mi je. •Torej ti tudi nič mari ni zanj?• vprašam jo dalje. •Kaj mi hoče zanj mari biti? Pa Anguste me hoče imeti za svojo ženo,• odgovorila je Vere-Mbia.

Pri téj novici poskočil sem od jeze. •To je nemogoče, iz tega ne bode nič!• rekel sem.

•Jaz tudi upam, da iz tega ne bode nič in zidam pri tem na tvojo pomoč!• rekla je Vere-Mbia.

Anguste pa je zapazil, da sva se bila oba istočasno oddaljila od koč, in ko sem prišel nazaj, dal me je tako pretepsti, da sem ležal šest tednov. Vere-Mbia mi je skrivno stregla in brez njene pomoči bil bi v tem času gotovo poginil lakote.

Ko so se mi začele rane celiti, pripravljali so se že na ženitev Angustejevo z Vere-Mbijo. Nesrečna deklica

precej pobožnih romarjev sv. Devico Marijo počastit in prosit, da bi jih varovala plamenov večnega ognja.

Na spomin te čudovite zgodbe se bo letos opravljal v tej cerkvi štiristoletni ev. Slavnost bo tridnevna, tako imenovani triduum in sicer začela se bude v torek 6. septembra t. l. s slovesnimi večernicami zvečer in končala se bude v petek 9. septembra popoldne. Vrhunec in središče slavnosti bo, kakor umevno, praznik rojstva svete Device Marije ali mala Gospojnice. Slavnostne pridige bodo imeli skoz celo slavnost č. o. misijonar P. Jožef Stare S. J., in sicer predpoldan in popoldan. Na Gospojnico bo tudi slavnostni spreved (pranganje) s sveto podobno, katerega se bo udeležilo več procesij iz sosednjih far, in se bo ob enem tudi ustanovila bratovščina presvetega Jezusovega srca. Kakor se kaže, bo slavnost sijajna in bo pojav verskega duha na našem tužnem Koroškem. Slovenci, častite vašo nebeško mater, priprošnjice v smrtni uri, rešiteljico od plamenov pekla — večnosti!

Iz Preserja. V nedeljo, dné 7. t. m. obhajali so prečastiti gosp. Ignacij Podobnik, župnik fars preserške, 50letnico svojega duhovnega službovanja s slovesno zlato mašo. Rojeni so bili dné 29. jul. 1817 v Idriji, ter ravno ondod opravili prvi dar sv. maše 6. avgusta 1842. Na preserški fari nameščeni so malo da ne 30 let. Milo doneče zvonjenje in pokaenje možnarjev naznanjalo je 6. avgusta popoldan, da se fara Preserje pripravlja na posebno slovesnost. Visoko kipeči mlaji z vihrajočimi zastavami in veliki slavoloki z lepimi napisi so radostno naznanjali veselje faranov. Hiše vaščanov bile so z zastavami in pletenjem ozaljšane.

Radost in veselje faranov prikipi do vrhunca o mraku, vse hiše se razsvetlijo, balončki postavljeni od slavoloka do slavoloka se zabliščijo, in lepi moški zbor, sestavljen od domačih in soseskinih gosp. učiteljev pozdravi prečast. gosp. zlatomašnika s podoknico; šolska mladina pa nosi lepe balončke na palicah.

Med petjem se po raznih hribih posvetijo lepi kresci v bližini duhovnije prižge se pa umeteljni ogenj, da je cela okolica kakor dan razsvetljena. — Med pokaenjem topičer in zvonjenjem nastane slovesni dan. Pri prvi sv. maši obhajala se je še druga slovesnost, namreč prvo sv. obhajilo. Ob deveti uri začeli so dohajati preč. gosp. duhovniki iz sosednjih far in nekateri prejšnji tukajšnji gosp. duhovni pomočniki.

Preč. gosp. kanonik Urbas čestital je zlatomašniku kot novoimenovanemu knezoškof. duh. svetovalec.

Med raznimi darovi in čestitkami naj omenim dar sedanjega čast. gosp. duhovnega pomočnika Bartmeja in preserških faranov, krasne mašne bukve s srebrnimi oklepi in krasnim napisom na prvi strani. Drugi pa prekrasen šopek, dar deklet preserške fars.

Ob 10. uri vredi se slavnostni spreved iz duhovnije v farno cerkev.

Slavnostni govor govoril je lepo in spodbudno prečast. gosp. gvardijan frančiškanski iz Ljubljane; petje so oskrbeli gg. učitelji.

Tako se je vršila redka slavnost, katera kaže, kako globoko ljubezen vživa dobri pastir svojih ovčic. Neizbrisljiv vtis pa ostane zapisan v srcu vsem, ki so bili pričujoči pri tej redki pomenljivi slovesnosti.

si ni vedela pomagati. Potožila mi je svojo nesrečo. Jaz ji nisem znal pomoči.

Jela se je ženitev praznovati in ples se je že začel, ko nenadoma Anguste umrje. Jaz in Vere-Mbia bila sva srečna. Ali kedaj je pač suženj srečen?

Prodali so me novemu gospodarju. Moral sem zapustiti Vere-Mbijo. Na morju bil sem prodan tretjemu gospodarju za sodček žganja. Gospodar je bil malikovalec duhovnik, zval se je Otoča, jako grozoviten in trdosrčen človek. Bil je tudi kupčevalec in jaz sem mu moral prevažati blago. Po vseh rekah hodil sem in nakupoval kavčuk in slonovo kost, katero je moj gospodar prodajal angleškemu trgovcu. Nekega dné šli smo v obližji Pindi-ja, kjer sem zapustil Vere-Mbijo. Sklenil sem videti jo; sel sem zato skozi gozd s šestimi tovariši k studencu, kamor je ona navadno zahajala po vodo. Dolgo smo jo čakali, da je prišla, a ni prišla sama, ampak spremljal jo je duhovnik malikovalec. Mi smo skočili iz grmovja, duhovnik je zbežal, a Vere-Mbia je spoznala mene in šla z nami. Bežali smo po gozdu, preganjani od vseh strani. Jedno uro pozneje bili smo v varnosti.

II.

Nekaj mesecev pozneje umrl je moj gospodar. Po tamošnji navadi poklicali so duhovnika - malikovalca, ki je ob jednom tudi prerok. Ta odbere iz družine umrlega ednega, kateri je umrlemu gospodarju kriv smrti. Tega

potem darujejo malikom. Na mojo veliko nesrečo šli so po ravno onega duhovnika, ki je takrat spremljal Vere-Mbijo, ko smo jo bili odpeljali. Jaz ga nisem spoznal, a Vere-Mbia ga je takoj. Vedel sem dobro, da duhovnik navadno kakega suznjika izbere, ga hudodelstva obdolži, in ko sem jedenkrat videl, kako me je ta grdo pogledal, me je kar mraz spreletel. Šel sem in poiskal Vere-Mbijo.

•Ali si ti spoznal čarovnika?• vprašala me je.

•Ne, ali zdi se mi, kakor da bi ga bil že jedenkrat srečal,• rekel sem ji.

•Seveda. Ko je umrl Anguste, prišel je in obdolžil njegova brata, da sta ga zastrupila in dal ju je umoriti. Pozneje bil je z menoj, ko si me odpeljal. •

Zdaj mi je bilo vse jasno. Bilo je to slabo za me. V strahu sem bil, da me ta človek pogubi.

•Bojim se, da se bodeš mogel ti pokoriti za umrlega Otoho, beži, kar najhitreje moreš!• prigovarjala mi je Vere-Mbija.

•Ne, bežati ne smem!• odvrnil sem ji, •potem me bodo preganjali in vjeli in bodem moral na grozovit način umreti. — Rajši beži ti!•

•Ne, sama nočem bežati!• odvrnila mi je, •rajši bodem tukaj ostala, morebiti ti bodem lahko se kaj pomagala.

In pri tem je ostalo.

Cerkev in šola.

Podoba iz življenja.

(Dalje.)

28. Od pečine do pečine v prepad.

V Milanu je nedavno končala svoje življenje s samomorom neka ženska, ki je nedavno še blestela med svetom. Doma je bila na Dunaju. Stariši njeni so bili imoviti. Evgenija pl. Gaal-Gjulaj — tako ji je bilo ime — učila se je petja na dunajski višji pevski šoli. Izučena je kot pevka pela po gledališčih. Začetkoma bila je pod varstvom svojih starišev poštenega, lepega življenja. Leta 1855 pa se seznanila z nekim mladim Nemcem. To znanje ni ostalo brez nasledkov, ljubimec pa nesrečno zapusti. Evgenijo boli, da je nečastno zapeljana. V tej boleti se nespametno spozabi, napade svojega zavodnika ter ga iz maščevanja smrtno rani z nožem. Na Dunaju so jo zato obsodili na pet let v ječo. Po prestani kazni zopet pride na Italijansko, a britke skušnje je niso nič zmodrile. Zopet se seznanila z nekim mladeničem, ki jo spravi ob njeno precej veliko premoženje ter izgine. Ta udarec je bil prehud za Evgenijo. Vsa obupana je begala iz mesta v mesto. Videli so jo v Milanu, Turinu, Genui, v Florenciji in Neapolu; nedavno pa se je končala v — pijanosti.

Zalosten vzgled in svarilen vzlasti za mlade ljudi, ki naj pazijo, komu da zaupajo svoje srce, svojo srečo časno in večno.

Komaj je ta dan zašlo solnce, začel se je ples. Vse se je zbralo pod veliko kolibo. Bobnanje se je pričelo in za tem jednoglasne žalostne pesmi. Ko se je to končalo, stopil je čarovnik v sredo. V jedni roki imel je staro ogledalo, iz katerega je imel navado prerokovati dogodke v prihodnjost. Nekoliko časa je pazljivo gledal v steklo in govoril nerazumljivo z nekom, katerega je baje pred seboj videl v ogledalu. Za dolgo časa je rekel: »No, vendar ga vidim, tukaj pride, je že . . ., vendar ga še ne morem spoznati natanko . . ., zdaj se bliža, ga že poznam . . ., o zlodej, te že imam, zdaj si že v moji oblasti, in več mi ne uideš . . .«

Po tem samogovoru pogledal je zlobno po vsem prostoru in govoril dalje: »Zloděj, ki sem ga videl v ogledalu, je tukaj; ali jaz ga nočem imenovati po tej prvi skušnji, duh sam ga naj pokaže! Prosti možje s svojimi družinami naj se postavijo na eno stran in sužnji na drugo!« Na to vzame čarovnik iz svojega orodja dobro zapečateni zavitek in reče: »V tem zavitku je klej. S tem si namažem roke in potem pridem okoli in manem roke. Pred katerim oddelkom bodem takrat, ko rok več ne bodem mogel ločiti, ondaj je zlobnež.«

Čarovnik hodi na okrog. Ko je šel prvič, ni bilo nič posebnega. Klej je bil še moker. Ko je šel drugič, obstal je pri oddelku sužnje in rekel: »Tukaj je morilec!«

Pri teh besedah se obrne, zapiha v roke in te so se zopet razpustile.

29. Milijonar — pomivalec posode.

Mlad Grk z imenom Alcid Valdora je bil rojen v Egiptu. Njegov oče je bil inženir (zemljemerec) ter služboval pri Ferdinandu Lessepsu, znanem možu, ki je zgradil Suec-Kanal. Pred štirimi leti podedoval je Valdora po svojem očetu 420 tisoč funtov sterlingov (blizu stiri in pol milijona goldinarjev.) To velikansko premoženje pa je pogнал mlad zapravljivec v par letih vzlasti z igranjem v Parizu in Monaku tako čisto, da je prišel v Ameriko popolno — suh. Tukaj je sklenil začeti novo življenje. Poprosil je zato pri proizvedovalnem zavodu »Kastle-Garden« za kako delo in oskrbeli so mu tukaj službo strežnika in pomivalca posode pri neki gostilnici v Novem Jorku. Valdora je izobražen človek, govori sedem jezikov ter se je v Edinburgu učil zdravilstva. Vkljub vsemu temu je on sedaj le navaden brisač posode. — Brez vernosti in poštenega npravnega življenja, kakoršnega nam Bog zapoveduje, pač res nič ne pomaga bogastvo, tudi milijoni ne!

30. Blaga žena.

Pred kakimi tridesetimi leti umrla je v V. revnemu rokodelcu njegova blaga žena. Zapustila mu je šest nedoraslih otrok. Očetu ni kazalo družega, kakor da poišče drugo ženo. Kedo bi pač hotel ubijati se s šestero otroci za nizko plačilo? Toda, kje dobiti pošteno žensko, ki bi z

Nato je zapovedal sužnje postaviti v jedno vrsto. Potem je šel počasi ob vrsti in si mël roke. Ko je prišel v mojo bližino, zaigral mu je zloben nasmeh okoli ust. Zamizal sem in omedlel, ko je zavpil ta zlobec: »Ti si morilec, poglej svoje roke, že v drugič te je pokazal duh.«

Pri teh besedah planili so drugi sužnji po meni in me zvezali. Vsi so bili poprej z menoj v isti nevarnosti in sedaj so bili veseli, da bodem jaz za-nje trpel. Privezali so me k stebri in šli veseli domov.

III.

Zalosten udal sem se v usodo in čakal jutra. Kar zaslišim šum za seboj in človeško postavo. Prišla je Vere-Mbia.

»Brzo beži!« zasepetala mi je.

»Kako bežati?« rekel sem ji, »nato se misliti ni. Le poglej težko verigo in trdno zapon. Beži sama in reši se!«

Vere-Mbia je nato izginila, pa se takoj zopet vrnila s staro pilo v rokah. Če tudi sem ugovarjal, ni marala nič, ampak trudila se je na vse pretege, da bi prepilila verigo. Kar zapoje petelin. »Je že prepozno! Misli sama nase! Kmalu bode dan!« rekel sem ji, a ona se ni zmenila nič, ampak pilila nadalje.

Satanski smeh jo je predramil. Čarovnik stal je pred nama.

možem prevzela tudi skrb za šestero otrok? Vendar naš rokodelc jo je dobil prav pošteno Katinko. Ta ni tega storila brez premisleka. Vedela je dobro, kaj jo čaka. Pa poznala je rokodelca kot pridnega delavca in videla je, da žene potrebuje pri toliko otrocih, kakor očesa v glavi.

Poroka seveda obhajala se je le na tihem. Bilo je pred pustom in zunaj vse ledeno. Ko gresta od poroke, ženin nesrečno pade na cerkvenem pragu ter si zlomi nogo. Svatje so ga morali nesti domov. Štirinajst dni je trpel silne bolečine. Pritisnil je pa prisad in v malo dneh so ga pokopali. — Sedaj je bila mlada žena popolno sama med tujimi in vendar svojimi otroci. In vse to prišlo je nepričakovano. — Katinka vendar ni obupala. Kolikor hujše so bile njene skrbi, tem gorečnejša je bila njena molitev, tembolj trdno njeno zaupanje do Boga. S prihranjenimi svojimi krajcarji plača troške za poroko in — pogreb. — Starejšega pomočnika odločila je za delovodjo in imeli so mnogo dela. Ljudem se je smilila mlada vdova in zato so ji prav pridno delo skupaj znašali. V hiši je bilo sicer vse priprosto in revno, a vendar zelo snažno. Poglavitna skrb so ji bili seveda otroci. In v njeno pohvalo smemo reči, da bi lastna mati ne bila mogla boljše skrbeti zanje.

Od leta do leta so se ji razmere boljšale. Najstarejši sin je kmalu pomagal pri rokodelstvu in tudi druge za njim je pripravila k poštenim rokodelcem.

Sedaj je menila, da bo nekoliko počivala. Toda nenadoma umre brat njenega moža ter zapusti dvoje sirot. Kaj je hotela Katinka? Vzela ju je k sebi, in ko

»No, torej sem te vendar zalotil, moj otrok!« rekel je deklici in se ji škodoželjno smejal. Bila je tepena in čarovnik zapovedal jo je peljati nazaj v kočo.

Komaj se je zaznal dan, prišel je čarovnik zopet in spremljalo ga je nekaj starih mož. •

»Če tudi si suženj«, rekel mi je, »hočem ti vendar dovoliti, da se rešiš po skušnji v ognju.«

To je bila le nova muka zame. Jezen rekel sem: »Le iz maščevanja si me obdolžil, jaz nočem poskušnje v ognju, ker ti jo bodeš že tako napravil, da je ne bodem mogel prestati!« Če tudi sem se branil, napravili so ogenj in prinesli dve sablji. Ko sta bili obe sablji razbeljeni, drgnil je najprvo svoje in potem moje stegno z onim klejem, katerega je bil že poprejšnji dan rabil pri vedeževanju. Potem je vzel jedno izmed razbeljenih sabelj in si jo pritisnil na svoje stegno.

»Možje, tukaj vidite«, rekel je okoli stoječim, »da se mi nič ne zgodi, kajti jaz sem nedolžen!«

Nato vzel je drugo sabljo in jo pritisnil na moje stegno. Grozno sem zarjovel, ker meso se je prežgalo mahoma do kosti. Kako je čarovnik napravil, da se on ni ožgal, mi še do danes ni znano. •

»Sedaj ni nobenega dvoma več«, rekel je čarovnik, »Simbaloba je morilec svojega gospoda; on mora umreti, kakor suženj v ognju!«

»On mora umreti!« klicali so za njim njegovi spremljevalci.

so drugi zmajevali z glavo, tolažila se je rekoč: »Kjer se je preživelo šest otrok, dobila bosta živeza tudi ta dva reveža.« — To je bila za marljivo gospodinjo zadnja poskušnja. Otroci so odrasli. Starejši sin imel je posebno srečo pri svojem rokodelstvu. Sezidal si je v bližnjem mestu lepo hišo in povabil svojo mačeho k sebi, ki pa mu ni bila mačeha, ampak dvakrat mati. Bolje najboljši otroci ne morejo ljubiti svoje matere, kakor so ti otroci ljubili in skrbeli za svojo onemoglo staro, a še vedno skrbno in dobro mačeho. Ni davno, kar je umrla, ob-jokovana od svojih hvaležnih rejencev.

Nikjer se ne bo bralo o slavnih delih te priproste žene, kajti v očeh sveta ni storila nič posebnega, a pred Bogom si je ona pridobila obilno zaslužnja. Priprost spomenik zaljša njen grob, a njeno slavo oznanja pošteno življenje njenih otrok rejencev, za katere se je trudila celo življenje.

31. Šiba božja.

Med lahi imajo za občinske može navadno liberalce, za poglavarje večnoma pristne framasone, katerim je glavno načelo uničevati katoliško cerkev, in zato vse poskušajo, karkoli upajo, da zamore služiti njih zlobnemu namenu. V Poles-elli, mestecu ob reki Padu (Po) dognali so, da so katoliško cerkev premečili v — gledišče, in letos 18. julija so imeli v gledišču urejenem iz cerkve prvo in slovesno predstavo. A kaj se zgodi? — Časopisi iz Roviga priporočujejo, da so se dan zatem, torej 19. julija, ob 11. uri naenkrat nad mestom nakopičili oblaki, črni,

Nato zapovedal je čarovnik dvema sužnjema z menoj oditi in pripraviti gromado. Rekel je, da takoj pride za njimi. Sužnja dejala sta me v ladjico in odplova proti kraju, kjer ni bilo nobene vasi. Opoldne je bila gromada pripravljena ali čarovnika še ni bilo. Sužnja bila sta lačna; zato mene privežeta k drevesu, sama pa sta šla iskat hrane.

Komaj sta mi prišla izpred oči, že sem mislil, kako bi se oprostil vezij. Posrečilo se mi je doseči z zobmi vrv in potem sem grizel nitko za nitko. Delo je šlo počasi od rok, ali šlo je pa vendar. Bila je že dobra polovica vrvi pregriznjene, ko zaslišim zopet veslanje. Z nadčloveško močjo pretrgal sem vrv. Hitro sem si odvezal vrvi na nogah in ravno, ko so stopili moji rablji na suho, zginil sem v gozdu. Čim dalje sem šel po gozdu, tembolj močvirna je bila zemlja, naposled moral sem že kar bresti močvirje. Moral sem se ustaviti in noč prebiti na vejah. Drugo jutro sem šel zopet težavno dalje po velikem močvirju in prišel do neke reke. Hotel sem jo prebresti, ko zaslišim zopet v obližju veslanje. Hitro sem se umaknil v gozd na drevo in gledal skozi drevje, kdo da je. Bil je moj smrtni sovražnik — čarovnik. Ko me je zagledal, pomeril je s puško name. Ves pogum zapustil me je. Spustil sem se in padel z drevesa v vodo. Slišal sem, kako je puška počila in mi kroglja zvenela nad glavo. Ko sem bil služabnik pri kapitanu, navadil sem se plavati in to mi je tukaj koristilo. Plaval sem

sivi, belkasti, tako gosti in blizo zemlje, kakor pred najhujšim viharjem. Potem začne bliskati in grometi, da se je stresala zemlja tako strašno, da je ljudstvo popadla nedopovedljiva groza. Bežali so iz stanovanj, eni skakali skozi okna vun, da bi bili poprej izpod strehe, drugi svoje počasne ali bolehnne tovariše s silo izganjali iz hiš. Krik in zdihovanje razlegalo se je med neprenehanim oglušujočim bobnenjem groma. Naenkrat zagledajo, kako na reki Po nastaja velik vrtinec, ki se zmiraj širši in veči bliža Poleselli. Na reki vzdiguje vihar čolne v zrak, na suhem vije in lomi debela drevesa, a v mestu podira in odkriva hiše. Bivša cerkev, ki je bila en večer gladišče, je povse sesuta, dasi je bila čvrsto sidana; mestna hiša je odkrita in notranji stenski zidi vsi pretreseni, vojašnica odkrita in ima močno pohabljene zidove, vsega skupaj je 60 hiš popolnoma odkritih, ostale imajo vse manj ali več razdrte strehe, okna, vrata. Po ulicah leži vse navskriž: opeka, kamenje, trami, pohištvo, vbita živina. Poljski pridelki okoli mesta so popolnoma uničeni. Izpod počrtin zveleli so dozdej dva mrtva in 20 močno ranjenih! — Sploh verni ljudje priznajo, da je to šiba božja zaradi oskrnjene cerkve. Bog ne plačuje vsake sabote, a kečar plačuje — Bog se nas usmili! —

32. Črnogorski knez — junak.

Na južni strani našega cesarstva, ob najskrajni dalmatinski meji, leži hribovita in skalnata deželica Črnogora. Semkaj v to deželico pribežalo je l. 1389. nekaj tisoč Srbov in Bošnjakov. To je bilo tno leto po nesrečni bitki na Kosovem polju, kjer je podjarmil največji sovražnik vsega krščanstva, grozoviti Turek, s pomočjo

nekaj časa pod vodo in potem se skrili na bregu. Ko me je zgrešil zakleti sovražnik, veslal je dalje. Tako sem se otel zopet iz velike nevarnosti.

Od tam hodil sem proti reki navzgor in prišel v neko vas. Pripovedoval sem ondi svoje dogodbe in dali so mi jesti. Neka stara žena ovezala mi je rane od opekline in potem so mi pokazali pot proti morju.

Bil sem zopet prost. Čeprav me je bolela zeló noga, korakal sem vendar dalje. Tako sem prišel potem sem do hiše belega moža, kjer me bodo, kakor upam, sprejeli v varstvo.

IV.

»Mi smo to dogodbo z velikim zanimanjem poslušali«, tako pripoveduje misijonar oče Naj. »Upanje mladega moža, da se ga bode beli mož usmilil, se je spopolnilo. Obljubil sem mu, da ga bodem poslal v Gabun k »velikemu misijonarju«, k škofu, ki bode skrbel za njegovo prostost. Ravno ko je stopil drugi dan v čoln, prišli so črnici iz Otobove vasi, ki so povedali, da je bila tam mlada žena sežgana. Po Simbalobovem mnenju ni mogla to druga biti, ko Vere-Mbia. Jokal se je in dolžil sam sebe, da je kriv njene smrti, ker se je čarovnik masčeval nad njo zaradi njegovega bega. S potrjim srcem šel je v Gabun, kjer je dobil delo pri neki trgovski ladiji. Vsak

izdajalec Brankoviča junaški narod srbski. — Črnogoreci se le malo pečajo s poljedelstvom, ker je njih dežela jako gorata, pečajo se pa toliko bolj z živinorejo ter so priprosti, hraber in hraven narod. Vere se pa kakor razkolni Grki pravoslavne ter so ločeni od rimsko-katoliške cerkve. Njihovi škofje — „vladike“ imenovani — so bili skozi več stoletij cerkveni in deželni poglavarji. A leta 1852. je Danilo Petrovič Njeguš po lastni želji in po želji naroda svojega prevzel samo posvetno vladarsko oblast, in ruski car mu je podelil naslov kneza Črnogorskega. Njegov naslednik je sedanji knez Nikica, ki je svojo deželico po mnogih krvavih bojih razširil in zavaroval pred zunanji sovražniki. Ta knez se je izkazal zlasti zadnje dni kot skrbnega varuha starih šeg in navad svojega naroda s tem, ker je izrekel imeniten ukaz zoper samomorilca v Črnigori. O tem se naslednje poroča:

Črnogoreem velja samomor kot največja malodušnost in najhujši zločin. Kar ljudje pomnijo v Črnigori, ni bilo slišati, da bi se kak Črnogorec predrznil končati si življenje in že se je mislilo, da o samomoru v Črnigori ne more biti govora. Vsa Črnagora se je torej zavzela, ko se je poskusil zadnje dni neki Ljezar usmrtiti, ker svojih dolgov ni mogel poplačati. Samomor je pa spodletel, in ranjenega Ljezarja so prenesli v bolnico. Knez Nikica sam se je napolil v bolnico, kjer je začel ranjenega Ljezarja trdo oštevati zaradi njegovega zločina. Ljezar pa je začel razjarjenega kneza ponižno prositi odpuščanja rekoč, da so ga silne tirjatve upnikov iz uma spravile, in tako se je hotel v svoji blodnji usmrtiti. Kneza je sicer ganilo izpovedanje tega nesrečnega ter je sočutno ukazal vse upnike Ljezarjeve iz knežje blagajnice poplačati, a njemu je pa zapovedal, da naj takoj, ko ozdravi, Črnogoro

dan pa je prišel v misijonsko hišo, kjer se je podučeval v krščanskem nauku.

Nekaj časa po tem poslal je gospodar Simbaloba z nekim naročilom v sirotišče. Tam je prišel v veliko sobo, kjer so delale deklice. Gledal je po sobi, in naenkrat obtičale so mu oči na deklici v modri obleki — (modra obleka je tam zalujoča obleka). Stopil je blizje in ozrla se je tudi po njem deklica v modrem krilu. V tem hipu zakričala sta oba naenkrat od veselja, ter si stiskala roke in čudila, da se zopet vidita in sicer na takem kraju. Simbaloba in Vere-Mbia sta se zopet našla.

V.

Simbaloba in Vere-Mbia sta bila kmalu podučena v resnicah svete vere. Dva meseca pozneje bila sta krščena in isti dan poročena. Ta danjima bode nepozabljiv za vse življenje. Sedaj stanujeta v kristijanski vasi pri Sveti Ani, kjer je Simbaloba sezidal lepo kočjo, okoli katere obdeluje rodovitno zemljo s svojo dobro ženo. Ne manjka jima ničesar, zlasti odkar jima je Bog podaril dvoje prav čvrstih otrok. Našla sta poprej suznja lepo prostost, našla pa, kar je še več vredno, tudi pravo vero, ki ju ze sedaj osrečuje na zemlji.

zapusti in svojo sramoto kod drugod prikriva. Nekaj dni potem pa je knez izdal imenitno naredbo, ki se glasi:

„Vsak, ki bi se drznil z lastno roko usmrtiti se, naj bude brez vsake časti; njegovo truplo naj se obesi na kakem javnem kraju, kjer naj visi 23 ur v strah. Ne spodobi se Črnogoreu, da bi si sam končal življenje, nad

katerim ima le edini Bog gospodovati in katero se sme le v vojski darovati za brambo domovine.“

Kaj bodo k temu rekli oni, ki slavé samomorilca in oni, ki skoraj nobene povesti ne morejo dovršiti brez samomorov? Gorjé mu, kedor s samomorom naenkrat ali z nerodnim življenjem polagoma krajša svoje življenje; gospodar življenja mu bo ojster Sodnik!

Razne novice.

(Katoliški shod v Cirknici.) Veliki Smaren ob 4. uri se je vršil posebno slovesno in spodbudno javni pripravljalni katoliški shod v Cirknici v prostorih cirkniškega župana g. Ivana Žitnika. Prosterna dvorana je bila v ta namen posebno ukusno ozaljšana s podobo papežev, cesarjev in dr. Jan. viteza Bleiweisa. Že davno pred določeno uro so bili prostori v dvorani popolno natlačeni; mnogo ljudstva pa je bilo še zunaj, ki bi se bili radi vdeležili lepega shoda, pa niso mogli v dvorano. Predsednik shoda je bil soglasno izvoljen preč. g. dekan F. Kunstelj, podpredsedniki so bili izvoljeni gg. Janko Leban, nadučitelj v Begunjah, Franc Otoničar, občinski svetovalec, in M. Završnik, občinski svetovalec. Zapisnikarja sta bila gg. Ivan Bonač, trgovec v Begunjah, in Fr. Tratnik, trgovec v Dolenji Vasi pri Cirknici. — Po iskrenem pozdravu gospoda predsednika spregovori prvi g. dr. V. Gregorič ter na podlagi načrta resolucij, ki se predloži katoliškemu shodu, zanimivo pojasnjuje namen I. slov. katol. shoda. — Za njim je nadalje govoril g. A. Kalan o katoliški zavesti ter z mnogimi vzgledi iz življenja pojasnjeval, kako častno je za katoličana, da se zaveda svojega katoliškega prepričanja; poudarjal je zlasti, da bodo splošno oni najboljši gospodarji in narodnjaki, katere prešinja živa katoliška zavest. — Gosp. deželni poslanec Ignacij Žitnik je govoril o gospodarskih razmerah. Poslušalci večinoma kmetovalci so z velikim zanimanjem poslušali to poljudno narodnogospodarsko razpravo. — Po dovršenem dnevnem redu se posestnik g. Ivan Korče v iskrenih besedah zahvali lokalnemu pripravljalnemu odboru, zlasti gg. govornikom za vzorno osnovanje katol. shoda v Cirknici; izrazil je željo, naj bi besede na shodu govorjene padle kot seme na dobro zemljo ter obrodile obilno sadu. — Nato je gospod predsednik z navdušenimi slavaklci na papeža, cesarja in na knezoškofa ljubljanskega sklenil lepo zborovanje ob $\frac{1}{2}$ 7. uri zvečer. Uzoren red, ki je vladal na shodu, in veliko zanimanje, katero so kazali Cirkničanje za shod, daje jim najlepše spričevalo vrlih zavednih katoliških mož. Slava jim!

(Pripravljalni katol. shod na Vrhniki) vršil se bo v nedeljo dné 21. avgusta najbrže pri podružnični cerkvi presv. Trojice. Med drugimi bodeta na tem shodu govorila tudi gg. poslance Klun in Povše.

(Stara božja pot Marije Device na Dobrovi pri Ljubljani.) S tem imenom je izšla 80 strani obsegajoča pri-

jazna knjižica, katero je spisal marjivi dobrovski kapelan g. Anton Lesjak. — V osmero odstavkih nam gospod pisatelj prav po domače pripoveduje o začetku te boje poti, kako so zidali cerkev, kedaj so ustanovili samostojno faro, kako je bila obiskovana romarska cerkev in kakšne posebno važne slovesnosti so se obhajale na Dobrovi. V drugem delu omenja knjižica raznih bratovščin in odpustkov pri tej cerkvi ter našteva razne na tej božji poti čudežno zadobljene milosti. Na koncu je nekaj mišnih pesmi Marijinih. — Knjižica velja le 13 kr. Primerna je kot spominček za božjepotne romarje na Dobrovo. Dobiva se pri gosp. kapelanu na Dobrovi in v raznih bukvarnah. Sv. Notburga in popis življenja sv. Heme, kneginje slovenske s pripovedko o zvonu v blejskem jezeru. — Tako slove v 2. pomnoženem natisu izdana lepa knjižica, ki je vredna priporočila. Velja 18 kr. Dobiva se pri založniku Ant. Turku, knjigovezu v Ljubljani.

(Rop v cerkvi.) Piše se nam: V Kokri so vlomili v noči 10. t. m. na silovit način tatje v župnijsko cerkev in napravili veliko škodo. S posebno močnim orodjem so morali odpreti zakristijska vrata, ki so na več krajih zelo poškodovana. Cerkvena skrinjica zraven velikega oltarja je vsa razbita. Dobili so v njej kakih 5 glid. Preiskovali so po omarah v zakristiji, kjer je bila cerkvena obleka premetana. Odrgali so stenska vratica za sveto olje. Iz cerkve gredé so razbili močno ključavnico v kapelici, iz katere so pobrali nabrano miloščino. Drzovit rop! Ker stoji cerkev na samotnem kraju, ni nihče slišal razbijanja. Pozor priporočamo orožniški straži, ker si sami ne moremo pomagati.

(Iz bosanske Dubice) se nam piše: Letošnje leto je izredno deževno. Dne 22. julija je povodenj pokvarila in odnesla mnogo sena v okolici. Dne 1. in 2. t. m. je hučo treskalo, strela je udarila na mnogih krajih, nekemu Hrvatju je zanetila kopo pšenice, ki je zgorela. Vsled slabega vremena je žetev zaostala. Nekateri imajo pšenice še zunaj, drugim pa gnije na kupih. Priderek je srednje vrste, največ je češpelj. — Živinska bolezen še vedno nagaja posebno v kostajniškem okraju; v dveh selih imajo živino zaprt po dvoriščih. Ljudje težko čakajo, da bi se odprli sejmovi. — Delavci so jako dragi, po 50—60 kr. s hrano, brez hrane po 80 kr. do 1 glid. na dan. Sladkorna pesa dobro rodi, ali dobička je malo, ker so delavci predragi. — Za pitno vodo pa je dobro preskrbljeno; v dveh letih so v Dubici napravili 5 sesalk na raznih krajih

ljudem v porabo. Voda je dobra. — Zadnji čas si je v Kostajnici neki Turek prerezal vrat; pravijo, da je bil izgubil denar. V Slabinji pa se je pred tednom ustrelil neki orožnik. — Pravoslavni Bosanci dobro skrbé za svoje cerkve, katoliki pa storé malo v tem oziru.

(Na deželni vinarski, sadjarski in poljedelski šoli na Grmu) pri Novem Mestu, kjer se prične šolsko leto 1892/93 dué 3. novembra 1892, izpraznjenih je pet deželnih ustanov in več mest za plačujoče učence. Prošnje naj se pošljejo do 8. septembra vodstvu omenjene šole na Grmu.

(Za vinorejce.) Piše se nam iz krškega okraja: Vino je v največji nevarnosti, da se spridi v prvi polovici meseca avgusta, ko se začne grozdje mečiti. V sodu začne vreti; to se sliši, ako se uho na posodo pritise. Pozna se pa najbolje, ako se vsak dan pogleda. Ako se kozarec, napolnjen z vinom, potrese, zapazi se megla v vinu, kar je slabo znamenje. Vino je tedaj treba pretočiti. Na ta način se reši večkrat tudi takrat, ko je že okus in barvo premenilo. Treba je pa zaradi večje gotovosti vino, ko je pretočeno, očistiti z jajčno beljakovino ali pa „gelatino“. Za eno vedro zadoštuje beljakovina enega jajca, kateri se primiša za eden oreh soli. Ta zmes se dobro raztolče, vlije v sod in vino v sodu se s kakim drogom na okrog goni, da se tem načinom beljakovina z vinom zmeša. Poskušajo tudi na druge načine vino popravljati, ako vré, pa večinoma brezuspešno. Na vsak način se mora pretočiti.

(Duhovniške promembe v lavantinski škofiji.) Častiti o. Jakob Diviš iz reda sv. Frančiška pride iz Balzana za kapelana k Mariji Devici v Mariboru; čast. o. Nazar j Schönwetter k Sv. Trojici in od ondot č. o. Andrej Golob v Maribor; čast. gosp. Martin Medved je premeščen iz Leskega Trga v Žalec; na njegovo mesto pride častiti g. Fr. Selih iz Reichenburga; in častiti g. Jos. Kržišnik, sem. duhovnik v Mariboru, pride za kapelana v Reichenburg.

(Umrli) je dué 11. t. m., ob 3. uri popoldne v Stari Oselici po večkrat prejetih svetih zakramentih za umirajoče ondotni župnik, čast. gospod Miha Gogala. Pogreb je bil dué 13. t. m., ob 9. zjutraj. N. v m. p.!

(Ogenj) Dué 10. t. m. popoldne ob 1. uri so pogoreli na Zabakovju pri Turjaku trije kmetje, dvema sta zgoreli hiši z živinskima hlevoma, tretjemu samo hiša, gospodarska poslopja so otehi pridni gasilci. Zažgal je šleten otrok, ki je v kup suhe stelje pred hišo vtaknil gorečo žveplenko. Zavarovana sta bila dva. — Včeraj zjutraj pred 5. uro je pogorelo vse poslopje in petero goveje živine A. Zdešarju na Viču pri Ljubljani. Nesrečni gospodar je bil zavarovan za 900 gl., toda škoda je gotovo še enkrat večja. Kdo je zažgal, ni še znano.

(Pri občinski volitvi) v St. Jurji v ljubljanski okolici je bil županom izvoljen Janez Šipelj, svetovalci Josip Hribar iz B.čja, Josip Tome iz St. Jurja in Josip Virant iz Cerovega.

(Veliko pohujšanje.) Nedavno, Velikega Šmarna dan, so delali mestni delavci nov tlak poleg nove mestne vojašnice v Travniških ulicah. Prav zraven na nasprotni strani stoji cerkev Jezusevega Srca, kjer je bil ta dan

velik shed romarjev iz raznih krajev. V cerkvi je bila pridiga, ljudstva polna cerkev, tako, da jih je mnogo moralo pri odprtih vratih zunaj stati, da so slišali pridigarja. Kakih 20 korakov proč so pa nov tlak delali: kurili, mešali, da je smrdelo in kadilo se daleč okrog; vozili prst, žvižgali, peli, kleli in klafali na glas, da so ljudje pri vratih morali vse ob enem slišati, pridigarja in te „krščanske delave“. Kaj si mora ljudstvo misliti o ljubljanski mestni gosposki, ko vidi tako gnusobo razdejanja na Gospodov dan? Pred nekoliko meseci je bilo brati po časnikih, da je prišlo na vojaška oblastva povelje, naj bolj skrbé za povzdigo verskega čuta pri vojski; ta današnji prizor pa je moral vse vojake v veri jako utrditi! Ljubljane pa so gotovo še toliko katoliški, da kaj takega ne bodo trpeli v mestu. Pričakujemo, da se najde kakov mestni odbornik, da spravi to stvar na dan; če se ne bode zgodilo, bomo vsaj videli, kakošnega duha možje sedé v mestni hiši. — Naša društva pa, ki po svojih pravih morajo skrbeti tudi za katoliško prepričanje, naj storé svojo dolžnost in poravnajo ta madež, kolikor je mogoče. Vemo, da ne bode nobeden hotel odgovoren biti, a zadosti slabo je, če gospodar, ki plačuje, nima toliko moči, da bi mogel svojim delavcem ukazovati. Pri vsej tej žalostni dogodbi je bilo tolažilno le to, da so ti mestni delavci bili tujci, ker govorili so slabo nemško in nekako slovansko zmes, ker smo prepričani, da poštenih Slovencev bi ne bili spravili k delu na Velikega Šmarna dan. Meščanje pa naj poskrté, da se ta nečast, Mariji storjena, dostojno popravi in nadomesti. —č.

(Premembe v frančiškanski provinciji.) P. Julij Brunner postane gvardijan na Trsatu, P. Albin Bregar, gvardijan v Brežicah, P. Avrelj Knafelj, gvardijan in župnijski upravitelj v Karlovcu. P. Metod Poljanšek gre v Kamnik, P. Robert Dolinar na Trsat, P. Janez Ev. Žibrat v Karlovec za vikarija, P. Maks v Brežice, P. Rajmund Podlipec in P. Otmar Vidic v Jasko. Na novo nastavljeni so: P. Salezij Vodošek v Ljubljani, P. Leon Žugelj na Trsatu, P. Severin Fabijani v Gorici, P. Gotthard Podgoršek v Novem Mestu, P. Anonija Vračko v Kamniku, P. Fulgencij Trafela v Pazinu, P. Adalbert Flere v Samoboru, P. Leonard Vavpotič na Klanjcu, P. Joahim Svetič v Nazaretu, P. Gavdenčij Gorše v Karlovcu, P. Emilijan Dovgan v Brežicah.

(Nesreča na Stolu.) Piše se nam z Gorenjskega: Sv. Lavrencija dan popoldne je odrinila precejšnja družba naših domačinov proti Stolu. Nekakov vodnik vsega je bil g. Ivan Čop iz Most, znani lesni trgovec in sedaj tudi lastnik lova v Zavrhu. Ž nekakim posebnim veseljem je pravil vsakemu tisti dan, da jo mahnejo na večer na Stol. Da bi bil izlet bolj zabaven, vzeli so nekateri seboj puške, da bi na Vrtači in v Vrlih pogledali po divjih kozah. Ob sedmih — drugo jutro 11. t. m. so bili vrh Stola. Kateri niso imeli lovskih pravic in pušk, ostali so na gorskem slemenu, drugi so se pa postavili na č-

kalšča. Komaj dobro posedejo, že se začuje čuden, zamolkel strel. Zajedno je čul gosp. Egidij Jeglič, ki je bil najbližje, briček vzdih. Takoj prične klicati sina g. Copa Ivana, pravnika, ki je stal najvišje. Skokoma prihiti ta k očetu. In oj groza! Oče je ležal v silnih bolečinah v neznanški strmini med kamenjem in prosil: „Oj, pomagajte! Ustrelil sem se!“ Kmalu prihitita še dva druga na lice nesreče. Tedaj jim je povedal, kako se je ponesrečil. Nabasal je namreč dvocevko, napel petelina ter hotel tako oprezno čakati divjačine. Ker pa ni bil na dosti pripravnem sedežu, hotel se je nekoliko presesti. A v tem mu spodleti, puška mu zdrsne iz rok po meli nizdol. Sprožita se oba petelina in krogla prcdere pri desni trebušni duplini in desni rami život, zruje iz druge cevi je pa ostalo v odrobju. Rešitve seveda ni bilo nobene. Živel je še tri četrt ure v silnih bolečinah. Zadnje besede so bile: „Molite zame!“ Ker ga seveda sami niso mogli nesti brez nosil, šli so na rovte po ljudi, da so napravili nosila in ga prenesli po dolgi težavni poti „na Jezerca“, od koder so pripeljali truplo dragega rajnika še-le zvečer ob 10 uri v Moste. Žalost je nepopisna ne samo v družini, marveč tudi v celi županiji in okolici. Zakaj on ni bil samo skrben oče in vrl gospodar, ampak bil je kot lesni trgovec, predsednik krajnega šol. sveta in občinski odbornik celi županiji, da celemu okraju na veliko koristi. Bodi torej priporočen vsem znancem v blag spomin in molitev. N. v m. p.!

(Uboj.) Piše se nam iz Planine: V nedeljo, 14 t. m., je šel zgodaj zjutraj logarski pomočnik kneza Windischgrätz, Peter Kunc, na lesišči lov v Rakovski grič blizu vasi Slivice, unške župnije. V gozdu se je najbrž sešel s kakim lovskim tatom, kateremu je hotel vzeti puško in ga zgrabiti. A tat je bil urnejši in ustrelil Kunca, ki je na mestu mrtev obležal. Nekaj svinčenih zrn je šlo naravnost skozi srce. Zločinec je še neznan. Kunc je bil zelo vesten paznik in sicer reden in pošten človek. Morda ga smrt li našla nepripravljenega.

(Na sv. Višarje.) Zadnji letošnji posebni vlaki po skoro polovični ceni, na obdeljubiljeno božjo pot sv. Višarij, peljejo v ponedeljek 5. septembra t. l. dopoldne, in sicer eden iz Celja čez Zidanmost-Ljubljano, in drugi iz Maribora čez Dol. Dravograd-Celovec, do Trbiža in nazaj.

Tržne cene v Ljubljani dne 10. avgusta.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšeni-a. hktl.	6 27	Špeh povojen, kgr.	64
Rež,	5 30	Surovo maslo,	74
Ječmen,	3 90	Jajce, jedno	2
Oves,	2 68	Mleko, liter	10
Ajda,	5 80	Goveje meso, kgr.	62
Proso,	4 40	Telečje	54
Koruz,	4 70	Svinjsko	64
Krompir,	2 60	Koštrunovo	36
Leča,	10	Pikaneč	35
Grah,	10	Goleb	16
Pšol,	8	Seno, 100 kgr.	1 69
Maalo,	86	Slama,	1 60
Mast,	66	Drva trda, 4 kub. mtr	7
Špeh svet,	56	„ mehka, „	4 80

Prvi slovenski katoliški shod v Ljubljani dne 29., 30. in 31. avgusta 1892.

VSPORED:

V ponedeljek, dne 29. avgusta:

Ob 5. uri popoldne v stolni cerkvi: „Pridi sv. Duha“ in blagoslov;

ob 6. uri zvečer na starem strelišči: Osnovni shod združenih odsrkov.

V torek, dne 30. avgusta:

Ob 8. uri zjutraj v stolni cerkvi: Slovesna sv. maša;

ob 9. uri dopoldne na starem strelišču, v rokodelskem domu in semenišču: Obravnave o socijalnih zadevah, o šoli in o krščanski vedi in umetnosti;

ob 11. uri dopoldne na starem strelišči in v rokodelskem domu: O katoliškem življenju in o narodni organizaciji;

ob 2. uri popoldne na starem strelišču, v rokodelskem domu in semenišču: O socijalnih zadevah, o šoli in o tisku;

ob polu 4. uri popoldne na starem strelišču in v rokodelskem domu: O katoliškem življenju in narodni organizaciji;

ob 6. uri zvečer na starem strelišču: I. slovesni shod.

V sredo, dne 31. avgusta:

Ob polu 8. uri zjutraj v stolni cerkvi: Tih sv. maša (govor);

ob 10. uri zjutraj in ob 3. popoldne na starem strelišču: II. in III. slovesni shod;

ob 7. uri zvečer v Ferlinčevi gostilni: Banket.

Prilagodna številka „DOMOLJUBA“ izide dne 7. septembra zvečer.

Loterijske srečke.

Dunaj, 13. avgusta:	40,	58,	39,	59,	4.
Gradec 13. avgusta:	27,	16,	2,	79,	33.
Praga 10. avgusta:	13,	72,	58,	74,	16

Ravnokar je v novi izdaji izšla knjiga: 45 33

!! Popolni molitvenik !!

Pot v nebesa
ali
življenje udov III. reda
sv. Frančiška Seraf., ki
med svetom živijo.

Spisal
O. Nikolaj Meznarič,
franciškan v Mariboru.

IV. neizpremenjeni natis.

V Ljubljani, 1892.

Založila „Katol. Bukvarna“.
Tisk „Katol. Tiskarne“.

!! Popolni molitvenik !!

554 strani, v usnji vez. glid. — 90, z xl. obrezno glid. 1:20.
Med slov. molitveniki najprijetnejša knjiga: njena nizka cena jo priporoča v obilno razširjatev temveč, ker so vse druge knjige III. reda rasprodane.

Umetne zobe in zobovja

stavlja na način, ki ne provzroči nikakih bolečin, ter opravlja vse **zobne operacije** in **zobna plombovanja**.

A. PAICHEL,

(10) **zobozdravnik**
pri Hradskega mostu I. nadstropje.

Primerna darila!

priporoča uljudno

Fran Čuden,

urar,

preje **J. GEBÄ,**
v Ljubljani, Slonove ulice št. 11,

ter vabi uljudno preč. duhovščino in sl. občinstvo na ogled svoje **velike izborne zaloge** najraznovrstnejših

žepnih ur, zlatih, srebrnih in nikelnatih, stenskih ur s nihalom, ur s stolalom in ur budilno (Weckeruhren), ur s godbo in godbenih valčkov v ličnih politiranih omaricah, raznovrstnih verižic, prstanov in uhanov.

Cene žepnim uram so naslednje:

Najfiniješe nikelnate ure	od glđ. 3 80 do	6 —
" srebne ure s ključem " " "	7 50	10 —
" srebne remontoir-ure " " "	7 50	12 —
" iste z dvojnimi oklepom " " "	9 —	18 —
" zlate ure za dame " " "	16 —	35 —
" zlate ure za gospode " " "	24 —	130 —

Garantiram povsem za poštenost pri meni kupljenega blaga; za zanesljivost mehanizma pa poldrugo leto jamčim. — Cenjeni naročniki se mogó prepričati, da moje blago ni zamenjati z dunajskim tovarniškim blagom, valje temu, da prodajam **dobro blago za res nizke cene.**

Popravila izvršujem točno in zanesljivo ter jamčim za dobro izvršbo — Vnanjim naročnikom postrežem po želji z obratno pošto. 17-9 205 38 19

Ilustrovani ceniki na željo gratis in franks.

III. zvezek: POVESTI

Andrej Kalan

izšel je ravnokar ter se dobiva komad 20 kr., po pošti 23 kr. v Katoliški Bukvarni in Tiskarni v Ljubljani.
— Tudi II. zvezek je še v zalogi.

Gospodu lekarnarju **Piccolifju**

„pri angelju“ v Ljubljani, Dunajska cesta.

Podpisani javljamo s tem, da smo po Vas pripravljeno „**struk-turo za šelodec**“ uporabili in nje zdravilno moč za šelodec in ostale prebavne organe **iskusili.**

Na podlagi tega priporočamo to delujoče domače zdravilo vsakemu, ki bi je utegnil potrebovati.

Peter Studenaz, župnik, Canfanaro, Istra, 1891. — **Mihael Bogulin**, župnik Ajdovica, 1891. — **Josip Čornko**, župnik, Vuhred, 1891. — **D. Ivan Gabrielič**, župnik, Gallignana, Istra, 1891. — **Ivan Belec**, župnik, Sv. Martin pri Alboni, Istra, 1891. — **D. Anton Usmiani**, kooperator in katehet, Rogosnica pri Šebeniku, Dalmacija, 1891. — **D. Caproni**, župnik in dekan, Levico, Tirolsko, 1891. — **Ferdo Babič**, župnik in kanonik, Ravnağora, Hrvaško, 1891. — **F. Bencelj**, župnik, Družgobe, Kranjsko, 1891. — **Jurij Könlj**, župnik, Na Vinici (Weinitz), Kranjsko, 1891. — **D. Luka Raicevich**, kaplan, Giurich, Perasto, Dalmacija, 1891. — **August Žagar**, župnik, Kupjak, Hrvaško, 1891. — **Stefan Jenke**, vikar, v Podkrajah, Ilirska Bistrica, 1892. — **Josip Močvar**, kanonik v Novem Mestu, Kranjsko 1892. — **Anton Vedral**, kaplan v Lischau pri Budejevicah, Češko, 1892. (52-3)

Zahtevajte povsodi pri nakupovanji izrecno ne-prekosljivega

Barthelovega pristnega karbolineja

kateri edini dá lesu tri- do štirikratno trpežnost in lično rujavo barvo. Barthelov karbolinej je zanesljivo sredstvo proti živinskim nalezljivim boleznim, šenu, proti nadležnim muham, podganam, mršosom, dalje vlačnim stenam itd. — Cenik in opis uporabe zastonj. 5 Kile po pošti glđ. 1 50. — Razpošiljam tudi

mast za vozove in usnje, strešni klejni papir, patentovano strjeno smolo, olja za stroje itd. najceneje. — Trgovina je bila ustanovljena l. 1781.

36 (5-4)

M. Barthel & Comp.,
Dunaj, X., Keplergasse 20/32.

Vse stroje za kmetijstvo, vinarstvo in sadjarstvo,

mlatilnice, čistilnice za žito, trierje, slamoreznice, mlne za sadje, stiskalnice za sadje in vino, za grozdje, kakor vse druge stroje in priprave za kmetijstvo, vinarstvo in sadjarstvo itd. priporoča v najnovejši in najbolj obliki, po ceni:

IG. HELLER, DUNAJ,

3/2 Praterstrasse 78.

Ilustrovani ceniki in povelja pisma v hrvaškem, nemškem, italijem in slovenskem jeziku po zahtevanju brezplačno in franks. — Čas za prebranje — garancija, spodni pogoj.

Spet odlična cena!

Vse rabljene

pisane marke kupuje vedno **G. Zechmayer, Noremberg (Nürnberg)**. Obratni zastonj. 80—80

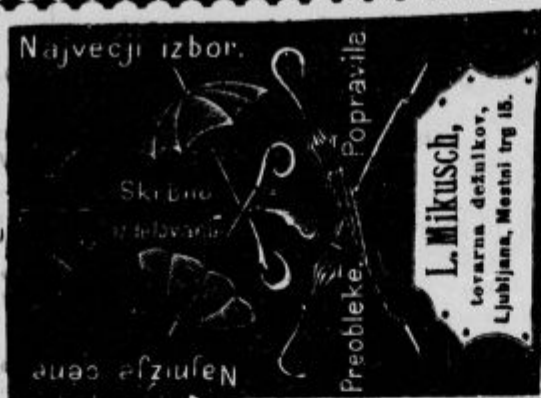
Kmetovalcem, kateri se hočejo posčiti o maršicem, kar koristi njihovemu uspešnem gospodarstvu, pripravljamo knjižico

Kmetom v pomoč.

Narodno-gospodarska rasprava

Spisal **Dr. Belec, župnik.**

Cena 20 kr., po pošti 23 kr. Dobiva se v „Katoliški Tiskarni“ v Ljubljani.

18 21-13

Ravnokar je izšla knjižica

68 3-2

Stara božja pot na Dobrovi pri Ljubljani.

Spisal ANTON LESJAK, dobrovski kapelan.

Slane 13 kr. in se dobiva v **Katoliški bukvarni** v Ljubljani in pri pisatelju samemu na Dobrovi.

Jos. Cotman,

pleskar, lakirar in napisni slikar,

172 (16)

v Ljubljani, na Bregu št. 6.

se priporoča sl. občinstvu v mestu in na deželi v lično izvršitev vseh v njegovo stroko spadajočih del. posebej se priporoča gg. obrtnikom (rokodelcem) v izvršitev imenskih in raznih napisov. Delo solidno, trajno in cene nizke

NOVO NOVO

Schick M., specialist na Dunaji, I. Goldschmiedgasse št. 3, priporoča trpečim vsled kile 35 (10-4)

elast. kilne pasove (Bruchbänder)

izdelane po najnovejših predpisih in najpripravniše, kateri zabranjajo povečanje bolečin; za enostransko porabo gl. 5— do 8—, za dvostransko gl. 9— do 15—
Za hudo trpeče (reponirbar) prav pripravni so moji **elastični pasovi s premikajočim se klopčičem**, enostranski gl. 4-50 do 7-50, dvostr. gl. 8-80 do gl. 15—
 Pri naročitvah, katere se izvrše po povzetju, označi se kakovost bolezn!

Podpisani usoja si prečast. duhovščini, spošt. uradnikom in slav. občinstvu v mestu in na deželi priporočiti se v najtrajnejše izdelovanje

duhovniške obleke

uradniške obleke (uniforme),

uradniške drž.-želez. obleke,

uradniške zas.-želez. obleke,

civilne vsakovrstne obleke

po poljubnem kroju prirejane, izdelane iz zjamčeno izvrstnega blaga po primerno nizki ceni. Najrazličnejše blago imam vedno v zalogi.

66 (10-3)

Veselošpovostojam

Fr. Cassermann

v Ljubljani, Šelenburgove ulice 4.

Izdajatelj: Dr. Ivan Janežič.

Odgovorni urednik: A. Kalan.

Tiska „Katoliška Tiskarna“.

Proč z navadno kavo, kupujte Kneippovo sladno kavo,

ki jo izdeluje za Avstro-Ogersko po naročilu g. župnika Seb. Kneippa edino le tovarna

bratov Ölz v Bregencu

na Bodenskem jezuru.

Velečast. gosp. župnik Kneipp se je odločno izrekel zoper bobovo kavo, kakor jo zdaj v prodajalnicah kupujemo in uživamo. Tista je sad strupenega drevesa, ne daje telesu nobene moči, razburja le živce, ker je strupena, ter izvaja še druge jedi na pol prebavljene iz teledca. Kneippova kava pa ima **veliko redilno moč**, pomiri živce, in je dosti **boljši kup**. Komur bi se ta kava ne zdela dovolj okusna, naj jej primeša nekoliko

SCHUTZ - MARKE.

Seb. Kneipp

Ölzove kave,

in ne bo skoraj poznal razločka od navadne kave. Pil bo pa potem redilno, zdravo in ceno kavo.

Kako se ta kava kuha, to se bere že v naših zavojih. Kdor kupuje, naj pazi, da dobi pravo blago, ki ga pozna na tem: zavoji so **štirvoglati in rudeči**, bratov Ölz, varnostna marka, ponovica, podoba in podpis župnika Kneippa. Ölzova kava nosi ime in ponvo.

Dobi se v vseh boljših prodajalnicah za prekomorsko blago. — V Ljubljani pri: Jegliču & Leskovicu, F. S. Rojniku in M. Wagnerjevi vdovi. — Lahko se pa tudi pri nas naroči, in jo pošljamo v zavojih po 4^{1/2} kil franko s pošto.

Bratje Ölz,

tovarna za Kneippovo sladno kavo

131

v Bregencu.

(20-20)

Artur Folakovski,

o. kr. okr. živinozdravnik za okolico

Ljubljansko,

368 1

stanuje od meseca avgusta t. l. naprej
 v Kolizeju vr. šte. 139.

Na prodaj je

hiša, mlin, živinski in svinjski hlev, dve kleti, kozolec, 2 orali grunta (sadni vrt, njiva, dva vrta za zelenjavo) na Blauel pri Seynleč, 5 minut od glavne ceste za 1900 g d. Hiša je pripravna za kupeljo in vsako obrt.
 Ponudbe sprejema in pojasnila daje lastnik Fr. Radej v Stari vasi pri Vidmu na Štajerskem.

(69-1)